

OP DE HIELEN

THRILLER

'De thrillers van Karen Rose
bezorgen je hartkloppingen.'
Publishers Weekly

ROSE

Karen

ROSE

Karen

Op de hielen

De Fontein

Proloog

O god. Corinne verzette zich tegen de plotselinge golf van misselijkheid en rolde zich in de foetushouding. Wijn. Veel te veel wijn. Dit is de ergste kater van mijn leven.

Maar... Wacht. Nee. Dat kan niet. Er drong een flinter helderheid door. Ze schudde haar hoofd en onderdrukte een kreun toen de kamer begon te draaien. *Ik heb in geen twee jaar een borrel gehad.*

Griep. Verdomme. Ze had die verrekte griep prik niet gehaald. Ze wilde haar handen naar haar gezicht brengen om in haar ogen te wrijven, maar –

Gebonden. Het besef drong plotseling tot haar door. Ze gaf in paniek een ruk en er ging een pijnscheut van haar polsen naar haar schouders. Haar handen waren vastgebonden. Op haar rug.

Het vertrek was niet donker. *Ik ben geblinddoekt.* Ze rolde op haar zij en hoorde het gerammel van een ketting voor haar beweging abrupt werd gestopt.

Ze werd overmand door angst die haar hoofd leek te vullen. *Vastgebonden. Geketend. Geblinddoekt.*

Er welde een schreeuw op in haar keel, maar die kwam eruit als een schor gekraak. Haar keel voelde aan als schuurpapier en haar lippen waren gebarsten. *Geen kater. Drugs. Ik ben verdoofd.*

Hoe? Wanneer? Wie zou zoiets doen? Wie kan zoiets hebben gedaan? Wat hadden ze met haar uitgespookt? Ze haalde diep adem in een poging zichzelf te kalmeren. *Denk na, Corinne. Denk heel goed na.*

De bedompte geur in het vertrek kriebelde in haar neus en maakte dat ze heftig niezen, waardoor haar hoofd weer begon te tolleren. Ze beet op haar tanden. Wachtte tot de misselijkheid voorbijging.

Ze luisterde, maar er was niets te horen. Geen wind. Geen muziek. Geen stemmen.

Oké. Oké. Dit is klote. Dit is echt zwaar klote. Rustig nou. Denk na. Denk.

Ze dwong zichzelf de spieren in haar armen te ontspannen en voelde dat de ketting slap ging hangen. Ze wriemelde met haar vingers, met haar tenen. Ze rechtte voorzichtig haar rug, vermeed plotselinge bewegingen.

Ze lag op een bed. Op een matras. Met een laken. En een kussen. Ze ging langzaam met haar wang over het kussen. Ruw. De kamer was muf, maar het kussen rook schoon.

Corinne verstijfde toen ze plotseling gepiep hoorde. De deur ging open en er kwam een koude tocht binnen. En de geur van citroenen. En het begin van een schrille kreet die werd afgekapt door het plotseling sluiten van de deur.

Wie gilde daar? *Wie is daar?* En toen wist Corinne het weer. Gisteravond. Terwijl ze van de bibliotheek terugliep naar het studentenhuis. Samen met Arianna. Ze liepen samen omdat het al laat was.

O god. Ari is hier ook. Zij is degene die gilt. Iemand heeft haar en doet haar pijn. Hij doet haar pijn. Straks gaat hij mij ook pijn doen.

‘Je bent weer bij.’ Het was de stem van een meisje en de schok deed Corinne haar paniek vergeten. Het meisje klonk jong. Niet een klein meisje. Ook geen volwassene. Misschien een tiener. Ze klonk... onzeker. ‘Ik maakte me zorgen om je,’ ging het meisje verder.

Corinne hoorde het geschuifel van haar voeten op de vloer. *Tel haar stappen.* Een, twee... vier, vijf... acht, negen, tien. *Tien passen naar de deur.*

‘Wie ben jij?’ fluisterde Corinne. Haar keel was zo droog dat het pijn deed. ‘Waarom?’

De matras bewoog. Een beetje maar. Het meisje was klein. Koele handen vouwden zich om Corinne’s gezicht. ‘Je had koorts,’ zei het meisje. ‘Die is gezakt. Heb je dorst?’

Corinne knikte. ‘Alsjeblieft. Water.’

‘Natuurlijk,’ zei het meisje toegeeflijk. Er werd een kopje tegen Corinne’s lippen gedrukt. Een metalen mok. Geen glas. Glas kon kapot en kon worden gebruikt als wapen, maar dat ging hier niet gebeuren.

Het water liep langzaam in Corinne’s keel en ze slikte gretig. ‘Meer.’

‘Later,’ zei het meisje terwijl ze Corinne’s hoofd voorzichtig weer op het kussen liet zakken. ‘Je bent heel erg ziek geweest.’

‘Wie ben je? Haal de blinddoek weg.’

‘Dat kan niet. Het spijt me.’ Het klonk alsof het meisje het meende.

‘Waarom niet?’ vroeg Corinne. Ze deed haar best om de paniek uit haar stem te weren.

‘Dat kan gewoon niet. Ik mag wel voor je zorgen, maar ik mag je blinddoek niet afdoen.’

Paniek kreeg de overhand en Corinne schoot zo plotseling overeind dat de ketting waarmee ze vastzat rammelde. ‘*Wie ben je, verdomme?*’

De matras bewoog plotseling weer toen het meisje van het bed sprong. ‘Niemand,’ fluisterde ze. ‘Ik ben niemand.’ Er klonk het geschuifel van voetstappen. Het meisje liep weg. ‘Ik kom later nog wel terug met soep.’

‘Wacht. Alsjeblíeft. Ga alsjeblíeft niet weg. Waar ben ik?’

Een korte aarzeling voor ze gelaten antwoordde: ‘Thuis.’

‘Nee. Dit is níét thuis. Ik woon in de studentenflat. King’s College.’

‘Ik weet niets van je universiteit. Dit is... thuis. Mijn thuis. En dat van jou. Voorlopig.’

Voorlopig? O god. ‘Maar waar zijn we?’

‘Dat weet ik niet.’ Het klonk ongekunsteld. Eerlijk.

‘Kun je me helpen hier weg te komen?’

‘Nee. Nee.’ De stem van het meisje vulde zich met angst. ‘Dat kan ik niet.’

Maar ze wilde het wel. Dat kon Corinne horen aan haar stem. Of ze wilde het zo graag horen dat ze zichzelf wijsmaakte dat het er was. Hoe dan ook, ze moest dit meisje aan haar kant zien te krijgen.

‘Oké,’ zei Corinne zacht. ‘Wil je me vertellen hoe je heet?’

Opnieuw een lange aarzeling. ‘Ik moet gaan.’ De deur ging open en Ari’s gegil weerklonk in het vertrek.

‘Alsjeblíeft. Wat gebeurt er met mijn vriendin? Ze heet Arianna. Wat gebéúrt er met haar?’

Het antwoord van het meisje klonk zacht en werd uitgesproken op een toon vol doffe berusting die ervoor zorgde dat Corinne opnieuw van angst naar adem snakte. ‘Hij leert het haar.’

‘Wat leert hij haar?’

‘Wat ze zou moeten weten,’ zei het meisje. ‘Het spijt me heel erg.’

De deur ging dicht. Corinne wachtte een paar seconden. ‘Hallo? Ben je er nog? Alsjeblíeft.’

Maar het meisje was weg en Corinne was alleen in de duisternis.

I

Mount Carmel, Ohio, zondag 2 november, 17.45 uur

‘Het is maar een huis.’ Dr. Faith Corcoran omklemde het stuur en dwong zichzelf naar het huis in kwestie te kijken terwijl ze afremde tot ze stapvoets reed. ‘Gewoon vier muren en een paar vloeren.’

Ze reed voorbij, haar blik koppig naar voren gericht. Ze hoefde het niet te zien. Ze wist precies hoe het eruitzag. Ze wist dat het drie verdiepingen waren van grijze bak- en natuursteen. Dat het tweeënvijftig ramen had en een vierkante toren in het midden die recht naar de hemel wees. Ze wist dat de ontvangsthall belegd was met Italiaans marmer, dat de brede trap een elegant gebogen leuning had die was vervaardigd van mahoniehout en dat de kroonluchter in de eetkamer kon schitteren als duizend diamanten. Ze kende het huis, van onder tot boven.

En ze wist ook dat het niet de vier muren en de vloeren waren waar ze zo bang voor was, maar dat wat eronder lag. *Twaalf treden en een kelder.*

Ze keerde en liet haar Jeep voor het huis stilhouden. Haar hart begon sneller te kloppen, stelde ze zakelijk vast. ‘Dit is een doodgewone fysiologische reactie. Het is gewoon stress. Dat gaat vanzelf over.’

Terwijl de woorden haar ontglipten, vroeg ze zich af wie ze probeerde te overtuigen. Het angstbeeld was met elke kilometer die ze de afgelopen twee dagen had afgelegd sterker geworden. Tegen de tijd dat ze de rivier overstak en Cincinnati binnenreed, was het een fysieke pijn in haar borst geworden. Een halfuur later zat ze dicht tegen hyperventileren aan en dat was niet alleen belachelijk, maar ook onacceptabel.

‘Word in hemelsnaam eens volwassen,’ snauwde ze, terwijl ze de motor afzette en de sleutels uit het contact rukte. Ze sprong uit de Jeep, boos toen ze merkte dat haar knieën knikten. Boos omdat de ge-

dachte aan het huis haar na al die tijd nog steeds het gevoel kon geven dat ze een meisje van negen was.

Je bent geen negen jaar. Je bent een volwassen vrouw van tweeëndertig die verschillende aanslagen op haar leven heeft overleefd. Je bent niet bang voor een oud huis.

Faith putte moed uit haar woede. Ze sloeg haar ogen op en keek voor het eerst in drieëntwintig jaar rechtstreeks naar het huis. Het zag er... niet zo heel anders uit, dacht ze en ze haalde iets makkelijker adem. *Het is oud en enorm. Deprimerend.* Het was behoorlijk verwaarloosd, maar nog steeds ontzagwekkend.

Het zag er oud uit omdat het oud wás. Het huis stond al meer dan honderdvijftig jaar op het land van de familie O'Bannion, overblijfsel van een manier van leven die allang niet meer bestond. De drie verdiepingen bak- en natuursteen keken dreigend en somber op de bezoeker neer en de toren dwong iedereen omhoog te kijken.

Faith gehoorzaamde, uiteraard. Als kind was ze nooit in staat geweest de toren te trotseren. Dat was nu niet anders. De toren ook niet. Die bezat nog steeds een eenzame waardigheid, ook al waren de ramen dichtgetimmerd.

Alle tweeënvijftig ramen waren dichtgetimmerd, om precies te zijn, want het huis van de O'Bannions stond al drieëntwintig jaar leeg. En dat was te zien.

De muren waren weliswaar verweerd, maar intact. Het versierde houtwerk waar ze ooit zo dol op was geweest daarentegen was kaal en gebarsten. De veranda was verzakt en het raam in de voordeur ging schuil onder vuil van tientallen jaren.

Ze zocht voorzichtig haar weg tussen pollen gras naar de poort. Het hek was vervaardigd van smeedijzer. Ouderwets. Gemaakt om een eeuwigheid mee te gaan, net als het huis zelf. De scharnieren waren verroest, maar de poort zwaaide open. De stoep zat vol barsten en er groeide onkruid doorheen.

Faith gunde zich even de tijd om haar hart tot bedaren te brengen voor ze voorzichtig haar voet op de eerste tree naar de veranda zette. Ze zaten hier vroeger altijd limonade te drinken, oma en zij. *En mama ook.* Ervoor, natuurlijk. Erna... toen was er geen limonade meer.

Toen was er niets meer. Een heel lange tijd was er helemaal niets.

Faith slikte moeizaam om de bittere smaak uit haar mond te krijgen, maar de herinnering aan haar moeder bleef. *Niet aan haar denken. Denk*

aan oma en aan hoe dol ze was op dit oude huis. Ze zou het zo erg vinden als ze het zo zag.

Maar oma zou het uiteraard nooit meer zien, want ze was dood. *En dat is de reden dat ik hier ben.* Het huis en alles wat erin zat was nu van Faith. Of ze het nou wilde of niet.

'Je hoeft hier niet te gaan wonen,' hield ze zichzelf voor. 'Gewoon verkopen en dan wegwezen...'

Wegwezen waarheen? Niet terug naar Miami, dat was een ding dat zeker was. *Je bent gewoon op de vlucht.*

Eh, ja. Hallo. Natuurlijk was ze op de vlucht geslagen. Iedereen bij haar volle verstand zou ervandoor zijn gegaan als ze het afgelopen jaar was gestalkt door een ex-gevangene die haar al eens bijna had vermoord.

Er waren mensen die zeiden dat ze er niet van had moeten staan te kijken dat ze gestalkt werd, dat ze zelf dat risico over zich had afgeroepen door therapie te geven aan tuig van de richel als die zedendelinquenten. Sommigen beweerden zelfs dat ze meer om de misdadigers gaf dan om de slachtoffers.

Die mensen hadden het bij het verkeerde eind. Ze hadden geen idee van wat ze had gedaan om te voorkomen dat die delinquenten nog iemand iets zouden aandoen. Welke risico's ze had gelopen.

Vier jaar geleden had Peter Combs haar aangevallen omdat hij ervan overtuigd was dat haar 'geklik' bij zijn reclasseringsambtenaar dat hij niet naar therapie was gekomen, ervoor gezorgd had dat hij terug moest naar de gevangenis. Faith huiverde bij de gedachte aan wat hij zou hebben gedaan als hij destijds had geweten hoe het werkelijk zat: dat haar rol in het beëindigen van zijn voorlopige invrijheidstelling veel groter was geweest dan alleen maar zijn afwezigheid melden. Maar het kat-en-muisspelletje in aanmerking genomen dat hij in het jaar na zijn vrijlating met haar had gespeeld, het feit dat zijn gestalk was uitgelopen op vier pogingen tot moord... Misschien wist hij het wel. Misschien was hij erachter gekomen.

Faith stak haar hand in de zak van haar jasje en ging met haar vingers over het koude staal van de Walther PK380. Ze was in Miami bijna vier jaar de deur niet uit gegaan zonder het wapen. De politie van Miami had geen vinger uitgestoken, dus had ze haar beveiliging zelf ter hand genomen.

Ze was verstandig. Voorbereid. Maar nog steeds bang. *Ik ben het zo beu om bang te zijn.*

Ze werd zich er plotseling van bewust dat ze naar haar voeten stond te turen en hief uitdagend haar hoofd om naar het huis te kijken. Ja, ze was inderdaad op de vlucht geslagen. Ze was naar de plek gevlucht waar ze bijna even bang voor was als voor de plek die ze achter zich had gelaten. Dat klonk nu net zo bezopen als het twee dagen geleden had geklonken, toen ze Miami was ontvlucht. Maar het was haar enige mogelijkheid geweest. *Er sterft niemand meer vanwege mij.*

Ze had zo veel van haar bezittingen ingepakt als ze maar in haar Jeep kon proppen en had de rest achtergelaten, met inbegrip van haar carrière als psychotherapeut en de naam waaronder ze die had opgebouwd. Een geheime naamsverandering, bekrachtigd door de rechtbank, had ervoor gezorgd dat Faith Frye niet meer bestond.

Faith Corcoran was een onbeschreven blad. Ze begon helemaal opnieuw. Degenen die ze in Miami had achtergelaten – vriend en vijand – wisten helemaal niets af van dit huis. Niemand wist dat haar grootmoeder was overleden, dus er was niemand om het aan Peter Combs te vertellen. Hij zou nooit op het idee komen om haar hier te zoeken.

Ze had zelfs een nieuwe baan – een serieuze baan op de afdeling personeelszaken van een bank in Cincinnati. Ze zou er collega's hebben die keurige pakken droegen en naar spreadsheets staarden. Ze zou de kost verdienen en voor het eerst van allerlei regelingen profiteren. Maar het belangrijkste voordeel was de veiligheid in het geval dat de maatregelen die ze had genomen om Faith Frye achter zich te laten niet goed genoeg waren geweest.

Ze raakte even haar keel aan. De wond was weliswaar al lang geleden genezen, maar het litteken bleef, een voortdurende herinnering aan waar de man die jacht op haar maakte toe in staat was. Maar zij leefde tenminste nog. Gordon had niet zo veel geluk gehad.

Schuldgevoel en verdriet verstikten haar. *Het spijt me zo, Gordon.* Haar voormalige baas had de pech gehad dat hij naast haar stond toen de kogels in het rond begonnen te vliegen – kogels die voor haar bestemd waren. Nu was zijn vrouw weduwe en zijn kinderen hadden geen vader meer.

Ze kon Gordon niet terughalen. Maar ze kon alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat zoiets niet nog eens gebeurde. Als Combs haar niet kon vinden, dan kon hij haar of iemand anders ook niets aandoen. Het overlijden van haar grootmoeder had haar een plek gegeven om naartoe te vluchten toen ze die het hardst nodig had.

Het huis was een geschenk. Dat het ook haar ergste nachtmerrie was, weerhield haar er niet van het te aanvaarden. Ze dwong haar benen in beweging te komen en liep de twee laatste treden op naar de voordeur, diepte de sleutel op uit haar zak en maakte aanstalten om de deur open te doen.

Maar de sleutel wilde niet ronddraaien in het slot. Na de derde poging drong eindelijk tot haar door dat hij niet paste. De advocaat van haar oma had haar de verkeerde sleutel gegeven.

Als ze het al zou willen, dan kon ze nog niet naar binnen. In ieder geval niet vandaag. Ze schaamde zich een beetje voor de grote opluchting die ze voelde. *Je bent een lafaard, Faith.*

Het betekende slechts uitstel van een dag, hield ze zichzelf voor. Morgen zou ze de goede sleutel halen, maar op dit moment versterkte het uitstel haar moed.

Toen ze door de smerige ruit tuurde, zag ze een kamer vol meubels die schuilgingen onder lakens. Haar grootmoeder had slechts een paar favoriete dingen meegenomen toen ze drieëntwintig jaar geleden het huis verliet en in de stad ging wonen. De rest had ze aan Faith nagelaten.

De gedachte aan het uitpakken van de meubels bezorgde Faith voor het eerst in lange tijd een gevoel van opwinding. Veel van de stukken hoorden thuis in een museum, althans, dat had haar moeder haar herhaaldelijk voorgehouden. *Dit wordt op een dag allemaal van mij, Faith, en wanneer ik doodga is het allemaal van jou, dus let op. Dit is je erfenis en het is de hoogste tijd dat je het leert waarderen.*

De herinnering aan de stem van haar moeder temperde haar enthousiasme. Ze kon zich als de dag van gisteren de angst herinneren die de woorden van haar moeder bij haar hadden opgeroepen. *Maar ik wil helemaal geen erfenis,* had ze geantwoord. *Niet als jij dan doodgaat, mama.*

Een liefkozend rukje aan haar vlecht. *Gekke meid, ik heb nog jaren en jaren voor de boeg. Je zult net zo oud zijn als oma voor dit huis van jou is.*

En in de ogen van een achtjarige was oma al hoogbejaard. *Dan heb ik nog een heleboel tijd om over mijn erfenis te leren, hè?* Ze wist nog dat ze haar opluchting had verborgen door haar ogen ten hemel te slaan. Ze herinnerde zich ook nog dat ze heel wat meer geïnteresseerd was geweest in de golden retriever van het zoontje van de kok dan in de

theepot in haar moeders handen. *Mag ik buiten gaan spelen? Ah, toe.*

Haar moeder had een geërgerde zucht geslaakt. *Prima. Zorg alleen dat je niet vuil wordt. Je vader komt zo terug met de auto en dan gaan we naar huis. Maar de volgende keer dat we hier zijn, jongedame...* Haar moeder had met een glimlach waarschuwend haar vinger opgestoken. *Dan beginnen we de cursus theepot.*

Maar de volgende keer dat Faith naar dit huis kwam, werd er niet over theepotten gesproken of over wat voor blije dingen dan ook. Haar moeder was er niet meer en dat had haar leven voor altijd veranderd.

Faith bande de herinneringen ruw uit haar gedachten. Als ze in het verleden bleef hangen zou ze gek worden. Ze had in het heden al meer dan genoeg problemen zonder dat ze oude wonden openreet.

Alleen... dit was een oude wond die wel opengekrabd moest worden. En vervolgens schoongemaakt. Ze was hier sinds die laatste afschuwelijke dag niet meer terug geweest. Ze had haar moeder nooit verteld hoe kwaad ze was. Dat had ze nooit tegen iemand gezegd. Ze had haar woede en pijn en angst onderdrukt en was verdergegaan. Dat had ze zichzelf in ieder geval wijsgemaakt, maar hier stond ze nu, drieëntwintig jaar later. Nog steeds vol pijn. Nog steeds kwaad. En nog steeds bang.

Tijd om het onder ogen te zien, Faith. Doe het nu. Voor ze van gedachten kon veranderen liep ze vastbesloten om het huis heen, niet beseffend dat ze haar adem inhield tot ze die plotseling liet ontsnappen.

Daar was het, in een hoek van de achtertuin. Op gepaste afstand van het huis, zoals oma altijd zei. Iemand had het al die jaren keurig onderhouden, onkruid gewied en het gras gemaaid rond het gietijzeren hek dat in dezelfde stijl was uitgevoerd als het hek aan de voorkant. Het historisch genootschap, herinnerde Faith zich. Oma's advocaat had haar verteld dat het plaatselijk historisch genootschap voor het onderhoud betaalde, omdat de begraafplaats van de O'Bannions historisch erfgoed was.

Haar hele familie lag hier begraven, vanaf Zeke O'Bannion, die in 1862 was gesneuveld tijdens de Slag bij Shiloh. Ze wist wie hier hun rustplaats hadden, kende hun verhalen, omdat ze hun verhalen, anders dan theepotten, boeiend vond. Het waren echte mensen geweest die echte levens hadden geleid. Wanneer haar moeder de graven bezocht was ze als een trouwe hond achter haar aan gelopen. Ze hielp haar

onkruid uittrekken en hing ondertussen aan haar moeders lippen terwijl die over hun voorouders vertelde.

Faith duwde tegen het hek en fronste haar voorhoofd toen het weigerde mee te werken. Een blik omlaag maakte de reden duidelijk – een hangslot. Haar grootmoeders advocaat had haar geen andere sleutels gegeven, dus liep ze langs het hek tot ze bij de recentste grafsteen kwam, die was uitgevoerd in zwart marmer.

Het was een dubbele steen. De inscriptie op de linker was in de loop van drieëntwintig jaar verweerd. *Tobias William O'Bannion*. Faith herinnerde zich haar grootvader als een strenge, onbuigzame man die zijn godganse leven elke dag naar de mis was gegaan. *Waarschijnlijk om op te biechten dat hij zijn zelfbeheersing had verloren*, dacht ze wrang. Dat gebeurde nogal eens.

De inscriptie aan de andere kant van het zwarte marmer was vers en nieuw. *Barbara Agnes Corcoran O'Bannion. Geliefde echtgenote, moeder, grootmoeder. Filantrope.*

Dat was voor het grootste deel waar. Oma had verschillende goede doelen gesteund. En Tobias had op zijn eigen manier van haar gehouden. *Ik hield van haar*. In ieder geval genoeg om haar naam aan te nemen.

De meeste van haar kinderen hadden van haar gehouden. Jordan, de jongere broer van de moeder van Faith, had zonder te klagen voor haar gezorgd tot ze haar laatste adem uitblies. De moeder van Faith was heel toegewijd geweest, al wist Faith niet goed hoeveel van die toewijding liefde was geweest. En hoe het stond met Jeremy, haar oma's andere nog levende kind, was onzeker. Hij was... vervreemd.

De oma van Faith was zonder ophef naast haar echtgenoot te ruste gelegd tijdens een zeer besloten ceremonie waarbij alleen de pastoor en Faith'oom Jordan aanwezig waren. Dat was zoals haar grootmoeder had gewenst. Faith vermoedde dat dat voornamelijk te wijten was aan het feit dat de begrafenis van Tobias was uitgelopen op een bittere strijd die de familie O'Bannion uiteen had gereten.

Net als haar eigen gezinnetje, dacht ze terwijl ze langs de volgende vijf graven liep, allemaal kinderen van Barbara en Tobias die waren gestorven voor ze volwassen waren. Bij de zesde grafsteen hield ze stil. Het ontwerp was hetzelfde als de stenen van haar grootouders en de inscriptie was net zo verweerd als die van Tobias. Dat was niet zo gek, aangezien de stenen tegelijk waren gekocht en gegraveerd.

Eén kant, die van haar vader, was gelukkig blanco. Op de andere kant stond een vreselijke leugen.

Margaret O'Bannion. Geliefde echtgenote en moeder.

‘Dag mam,’ mompelde Faith. ‘Dat is al even geleden.’

Alsof er op haar woorden werd gereageerd verscheurde een schelle kreet de stilte. Faith draaide verbijsterd in het rond op zoek naar de bron, maar ze zag niets. Niemand had haar gevolgd, daar had ze wel voor gezorgd. Er was niets wat een vrouw zo goed leerde om op haar hoede te zijn als gestalkt worden.

Er was niemand. Alleen Faith, het huis en de twintig hectare braakliggend bouwland die het restant vormden van het familiebezit van de O'Bannions. Ze klopte even op haar jaszak en voelde zich gerustgesteld door de aanwezigheid van het pistool. ‘Het was gewoon een jankende hond,’ zei ze vastberaden. ‘Meer niet.’

Het kon ook haar eigen verbeelding zijn geweest die haar parten speelde en de schreeuw uit haar nachtmerries naar boven haalde. *Twaalf treden en een kelder.* Soms werd ze wakker uit de nachtmerrie en merkte ze dat ze werkelijk had gegild, iets wat haar ex-echtgenoot de doodschrik bezorgde – een effect dat Faith tot tevredenheid stemde op een manier die beslist onvolwassen was. Voor wat hij had gedaan verdiende agent Charlie Frye heel wat meer dan alleen af en toe 's nachts wakker schrikken.

Haar moeder had haar vader nog veel slechter behandeld. ‘Pa verdiende veel beter dan wat jij hem hebt aangedaan. Ik ook. Nog steeds.’ Ze aarzelde even en spuugde toen de woorden uit. ‘Ik haat je nu al drieëntwintig jaar. Ik heb voor je gelógen. Ik heb tegen pa gelogen zodat hij nooit te weten zou komen wat je hebt gedaan. Dus als het je bedoeling is geweest om hem te kwetsen, dan is dat niet gelukt. Als het je bedoeling is geweest om mij te kwetsen, dan moet ik je feliciteren. Je hebt midden in de roos geschoten.’

Het kwam plotseling bij haar op dat de beste manier om wraak te nemen zou zijn als ze ging leven zoals haar moeder voor zichzelf in gedachten had gehad – als meesteres van het landgoed. Het was bijna genoeg om een glimlach op haar gezicht te toveren, maar de herinnering aan haar vaders verdriet maakte haar opnieuw woedend.

Door de gedachte aan haar vader moest ze denken aan de belofte die ze hem had gedaan. Ze maakte met tegenzin met haar mobieltje een foto van de grafsteen van Margaret en stuurde die naar haar vader.

Hij maakte altijd om de paar jaar een bedevaart naar het graf, maar hij had onlangs een hersenbloeding gehad en was aan huis gebonden. Faith had hem de foto beloofd zodat hij kon zien dat het graf ongeschonden was.

Veilig aangekomen, sms'te ze. Alles in orde. Mama's graf is –

Haar vingers hielden stil terwijl ze naar de juiste woorden zocht. Ze verwierp alle verkeerde opties die haar vader zeker zouden kwetsen, die er nog steeds van overtuigd was dat de inscriptie waarheidsgetrouw was. 'Keurig onderhouden' klopte helemaal, besloot ze, dus tikte ze dat in. **Bel nog vanuit hotel.**

Ze had niet de moed om nu te bellen. Ze zou niet in staat zijn om de bitterheid uit haar stem te houden terwijl ze naar haar moeders grafsteen keek. Ze slikte moeizaam, drukte op VERZENDEN en liep toen met een diepe zucht terug naar haar auto. Als ze het huis niet binnen kon, dan viel er hier vandaag verder niets meer te doen. Ze zou naar de supermarkt in de buurt van haar hotel gaan om schoonmaakspullen te kopen en dan vroeg onder de wol kruipen. Ze had een drukke dag voor de boeg.

Zondag 2 november, 18.05 uur

Zijn hand hield halverwege de klap stil toen de lamp aan het plafond plotseling begon te flikkeren. *Wel verdomme!*

Het alarm. Er liep iemand buiten rond.

'Fuck,' vloekte hij. Het kon niet de klusjesman zijn. Die had een paar dagen geleden het gras nog gemaaid. Het was een indringer. Hij voelde een woede in zich opborrelen die dreigde een uitweg te vinden. Iemand had het lef om op verboden terrein te komen? Het lef om hem nú te onderbreken?

Hij wierp een blik omlaag naar de jonge vrouw op zijn tafel. Ze had haar mond wijd open en de lucht ging raspand haar longen in en uit. Ze keek wanhopig. Het had hem verdomme twee dagen gekost om haar zover te krijgen. Nadat ze zich met hand en tand had verzet was ze eindelijk gaan gillen.

Ze had een enorm hoge pijngrens. Hij zou heel, heel lang met haar kunnen spelen. Maar niet nu. Iemand was op verboden terrein en daar moest mee worden afgerekend.

Als hij mazzel had was het gewoon iemand die was verdwaald en de weg kwam vragen. Als die persoon erachter kwam dat het huis verlaten was, dan zou hij of zij weggaan. Zo niet...

Hij glimlachte. Dan zou hij een nieuw speeltje hebben.

Hij legde het mes weg, op een paar meter afstand. Voor het geval dat. De vrouw die op zijn tafel lag had bewezen dat ze slim en sterk was. Een beetje te slim en te sterk naar zijn zin, maar dat zou hij gauw genoeg regelen. Het moment dat zijn gevangenen braken, het moment dat ze beseften dat niemand hen zou komen redden, dat hij hun heer en meester was zolang hem dat goeddunkte... Dát was bevrediging.

Hij deed de deur van de martelkamer achter zich dicht en liep naar zijn kantoor. Hij zette zijn laptop aan en riep de camerabeelden op in de veronderstelling dat hij een vertegenwoordiger te zien zou krijgen of iemand die was gestrand –

Hij staaarde naar het beeldscherm; door de schok was hij secondelang niet in staat zich te bewegen.

Dit kan niet waar zijn. Dit is gewoon niet mogelijk. Maar het was wel waar. Zij was het. Ze was hiér. Ze stond bij het hek van de begraafplaats. Ze staaarde met een blik zo koud als ijs naar de grafstenen.

Hoe kan het dat ze hier is? Hij had het nieuws gezien, de beelden van haar blauwe Prius, verwrongen en geplet. Daar kon ze nooit levend uit zijn gekomen. *Ik weet dat ik haar heb gedood.*

‘Godver,’ fluisterde hij. Dat was duidelijk niet het geval. Die meid had nog meer levens dan een verrekte kat.

Schiet op, maak het karwei af. Maar eerst moest hij zich ervan vergewissen dat ze alleen was. Hij schakelde naar de camera aan de voorkant van het huis en kreeg een nieuwe schok. Een Jeep Cherokee, felrood. Vol dozen.

Ze had al een nieuwe auto gekocht, maar er waren in ieder geval geen andere inzittenden. *Mooi.* Hij zou eens en voor altijd met haar afrekenen. Hij zou haar moeten overrompelen, want die trut was gewapend. Hij mocht haar niet de kans geven haar pistool te gebruiken. *Ze is helemaal alleen. Maak haar af.*

Hij schakelde weer naar de camera die op de begraafplaats stond gericht en vloekte opnieuw. Ze had een mobieltje in haar hand en nam een foto. Hij rende met twee treden tegelijk de trap op. Hij kwam glijdend tot stilstand bij de achterdeur en gluurde door een spleet tussen de planken waarmee het raam was dichtgetimmerd.

De moed zakte hem in de schoenen. Ze toetste iets in op haar telefoon en drukte er een laatste keer op.

Ze had een sms verstuurd. Ze had die verdomde foto verstuurd.

Iemand zou op de hoogte zijn van het feit dat ze hier was geweest. Hij kon haar nu niet vermoorden. Niet hier. *Absoluut niet hier*. Zijn paniek vermengde zich met teleurstelling. Hij kon het risico niet nemen. Hij kon niet riskeren dat de politie hier kwam snuffelen, zich met zijn zaken zou bemoeien. Of erger nog, de pers.

Zoek haar op en vermoord haar, maar niet hier. Hij sloop naar de voorkamer en gluurde door het raam. Hij voelde het bloed kloppen in zijn hoofd terwijl hij haar in haar Jeep zag stappen en wegrijden.

Een deel van hem wilde in zijn bestelbus springen en achter haar aan gaan. Haar nu vermoorden.

Maar hij maande zichzelf tot kalmte en dacht na. Hij vond het prettig de zaken te plannen. Precies te weten wat hij op welk moment van de jacht moest doen. Op dit moment was hij te veel van zijn stuk – dat zou iedereen zijn die haar zo bij de begraafplaats had zien staan. Hij was er zo van overtuigd geweest dat hij haar had gedood. Maar ze was heel duidelijk springlevend.

Dat zou snel worden rechtgezet.

Hij haalde diep adem. Hij begon al wat kalmer te worden. Beheers-ter. Dit was beter. Iemand die van streek was, beging fouten. Fouten trokken de aandacht, waardoor een nog grondiger schoonmaak nodig was. Daar was hij door schade en schande achter gekomen.

Hij zou haar gemakkelijk genoeg kunnen vinden. Hij had haar lang genoeg gevolgd om te weten aan welke hotels ze de voorkeur gaf – en Faith was nog meer een gewoontedier dan hij. Al had ze hem wel verrast met die Jeep. Een rode nog wel. Dat was niet helemaal haar stijl, maar misschien was ze gedwongen geweest wat minder kieskeurig te zijn toen haar oude auto tot een hoop verwrongen staal was gereduceerd.

Hoe ze levend uit dat wrak was gekomen, was een detail dat ze later wel zou onthullen. Voor hij haar vermoordde. Want vermoorden zou hij haar. Hij zou haar weten te vinden, haar ergens naartoe lokken en een éind aan haar maken, eens en voor altijd. Niemand mocht haar hier komen zoeken, op deze plek. *Mijn plek*. Dat mocht niemand weten. Ze zouden alles verpesten. Alles wat hij tot stand had gebracht. Alles waar hij zo van hield.

Dan nemen ze mijn spullen mee. Mijn spullen. Dat zou niet gebeuren. Denk goed na. Plan.

Hij vertrok zijn gezicht toen hij een pijnscheut in zijn hand voelde; hij keek omlaag en beseftte dat hij zijn sleutels zo hard omklemde dat zijn knokkels wit zagen. Hij was erger van zijn stuk dan hij zich had gerealiseerd.

Dat was... normaal, nam hij aan. Maar absoluut onnodig. *Ze is gewoon een vrouw, net als al die anderen.* Gemakkelijk te overmeesteren. Als hij haar eenmaal had gevonden, zou ze er spijt van krijgen dat ze hem had bedreigd.

Alleen... Faith liet zich niet zo makkelijk overmeesteren. Hij had al te vaak geprobeerd haar te vermoorden. Ze was voorzichtig geworden, op haar hoede. Ze zorgde ervoor dat ze nooit meer onbeschermd was. Hij zou dus gewoon iets beter zijn best moeten doen om haar naar een plek van zijn keuze te lokken. *En als je er niet in slaagt haar ver genoeg weg te lokken? Stel dat ze hier terugkomt? Stel dat ze probeert binnen te komen?*

Dan zou hij haar hier moeten doden en dat zou de politie hierheen kunnen brengen. *Dan nemen ze me mijn spullen af.*

Hij haalde diep adem en liet die langzaam ontsnappen. Hij weigerde zich te laten overmannen door paniek. Hij zou zijn spullen niet kwijt-raken. Als het nodig was, zou hij ze verhuizen. Alles.

Niemand zal ooit mijn spullen nog van me afnemen. Nu niet. Nooit.

Lees verder in *Op de hielen.*

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)

Eerste druk november 2015

Oorspronkelijke titel *Closer Than You Think*

Oorspronkelijke uitgever Signet, een imprint van New American Library, onderdeel van Penguin Group (USA) LLC, New York

Copyright © 2015 by Karen Rose Hafer

The right of Karen Rose Hafer to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto Robert Jones / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Eexterveen

ISBN 978 90 261 3853 9

ISBN e-book 978 90 261 3854 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.